

[Johan Asmussen.]

den henstilling, jeg kom med ved anden lejlighed i forrige folketingsår med hensyn til selve betegnelserne „ejendomsværdi“ og „grundværdi“. Jeg tror, det er almindeligt erkendt, at det er upraktiske benævnelser i dagliglivet for dem, der har med disse ting at gøre. Man ville foretrække enten at vende tilbage til betegnelsen „ejendomsskyldværdi“, „grundskyldværdi“ eller — hvad jeg vist egentlig ville foretrække — „ejendomsskatte værdi“; jeg synes, det siger mere, for lægmanden i hvert tilfælde. Jeg har ikke hørt, om det har været overvejet; det ville interessere mig at få en bemærkning om dette lille, men alligevel praktisk ikke helt ubetydelige problem — fra den højtærede finansminister må det vel blive.

I vurderingslovforslaget er der bl. a. en ændring, der ligger på kanten af det tekniske, som jeg synes man må anse for rigtig. Det er spørgsmålet om, hvad der skal være det afgørende kriterium for, om en ejendom kan få del i lempelsesordningerne for landbruget. Hidtil har det været noteringen, der har været kriteriet; nu går man over til at bruge selve den faktiske benyttelse til landbrug som kriterium. Jeg ser, at man i forenklingssudvalget indgående har drøftet frem og tilbage, om det skal være noteringen, vurderingen eller den faktiske benyttelse; men jeg kan ikke nægte, at det egentlig undrer mig, at man kan ofre så megen tankekraft på det spørgsmål, for meningen må dog altid have været, at det er den mand, der faktisk driver et landbrug, der har krav på de lempelser, der er tale om. Når det er sådan, forekommer det mig egentlig ret nærliggende, at det også er den faktiske benyttelse, der må være kriteriet, og det er jo altså også det, man nu går over til.

Men hensyn til de i lovforslaget om beskatning til kommunerne indeholdte fremtidige regler vedrørende sognekommunerne, hvorefter man vil fjerne både minimumsgrænserne og maksimumsgrænsen, mener jeg, det må være helt givet, at man simpelt hen ikke vil kunne komme uden

om at måtte fjerne minimumsgrænserne. Med de forhøjelser, vi med sikkerhed kan forvente ved den 13. almindelige vurdering, er det klart, at kommunerne må have mulighed for at gå ned under det minimum, de har haft hidtil. Mindre givet, tør jeg svagt antyde, er det ud fra vort syn på tingene, at det er rigtigt at fjerne en maksimumsgrænse. Det har været sagt gang på gang af ordførere for mit parti — og jeg kan gentage det her — at vi absolut og afgjort er imod, at man fjerner en sådan maksimumsgrænse for de promiller, man i sognekommunerne kan fastsætte. Der er tidligere nævnt eksempler, som viser, hvorfor det vil være forkert, og jeg går ud fra, at andre eksempler vil fremkomme under udvalgsbehandlingen. Der er efter vor mening alt for store muligheder for urimelige forskelligheder fra den ene kommune til den anden.

Nu hørte jeg nok, at det ærede medlem hr. Ove Hansen nærer en lys og bred tillid til, at man ude omkring i sognekommunerne nok skal lade være med at være for grådig; jeg tør desværre ikke nære den samme blinde tillid til, at det vil gå sådan. Vi tør ikke fra mit partis side lægge så store muligheder ud til kommunerne, dertil er de efter vor mening for forskellige. Den frihed, kommunerne må have, kan som hidtil ligge inden for visse grænser; i hvert tilfælde må vi afgjort holde fast på, at man ikke må fjerne et vist loft, man må ikke fjerne en maksimumsgrænse. I virkeligheden bør den sættes ned i takt med stigningerne i vurderingerne, således at de én gang fastsatte grænser nogenlunde fastholdes, udtrykt i kronebeløb, sådan som toldinspektør Clausager senest har givet udtryk for det i en kronik den 26. oktober i år i Jyllands-Posten.

Med hensyn til lempelsesordningerne for landbruget med de konjunkturbestemte tilskud forstår jeg, at det netop nævnte lovforslag indebærer en vis forbedring, og det mener jeg naturligvis må være den rette vej. Jeg har noteret mig, at man i et bilag til forenklingssudvalgets betænkning, en rede-